

[Waldorff]

agtigt at investere i statsobligationer og andre ting end at investere i arbejdspladser. Af den grund går 300.000 mennesker arbejdsløse, og derfor – det er den konklusion, vi er enige med regeringen i – er det nødvendigt at starte egentlig offentlig produktionsvirksomhed. Det er et område, som helt oplagt vil kunne betyde meget, hvis man sætter meget ind på det, og det vil betyde meget for kampen imod arbejdsløsheden.

Det er bare synd, at det, regeringen foreslår, er noget, man må være meget skeptisk over for, dels med hensyn til, om det faktisk vil virke sådan, at en massiv offentlig produktion sættes i gang, dels fordi man kombinerer disse ideer med en række indgreb imod lønarbejdernes rettigheder.

Med hensyn til det første vil jeg nævne den meget centrale og oven i købet styrkede rolle, man giver arbejdsmarkedsnævnene med hensyn til at vurdere, om kommunerne må sætte en produktion i gang, hvor man reelt giver arbejdsgiverorganisationerne, brancheorganisationerne, mulighed for at bremse kommunale projekter, og det uanset om de får støtte eller ej. Det betyder for mig at se, at man har drevet hensynet til de private virksomheder og deres brancher så vidt, at vi må se i øjnene, at en egentlig perspektivrig offentlig produktion er meget usandsynlig med den rolle, arbejdsmarkedsnævnene får. Men det vil vi meget gerne diskutere. Vi mener i virkeligheden, at de private får hånds- og halsret over jobskabelsesprojekterne.

Det andet er den tilskudspolitik, man følger. Vi mener, at der efterhånden er meget godt belæg for at sige, at hvis man giver tilskud til oprettelse af arbejdspladser, så betyder det i meget vid udstrækning en omfordeling, en nedlæggelse af eksisterende job til fordel for nye job med statslig støtte. Det gælder, hvad enten det er private arbejdsgivere, som kan stoppe tilskuddet ned i lommen, eller det er kommunerne, amtskommunerne, som på den måde kan komme ud over udgiftsrammerne, og som på den måde må fyre folk eller undlade at ansætte dem på normale, overenskomstmæssige betingelser, men i stedet tage folk ind med statslig støtte.

Den sidste ting, som på sin vis er det værste, er, at man opretholder ideen om en ungarbejderløn eller det, der kan blive til en ungarbejderløn. Jeg mener, vi har fået et

klart løfte fra socialdemokratiet om, at det her er overenskomststof. Hr. Hans Jørgen Jensen sagde det meget tydeligt i radioen for en lille måneds tid siden: regeringen vil ikke én gang til gå ind og lovgive om lønvilkårene. Det er det, man gør her. Jeg anser det for et klart løftebrud, og det er fuldstændig uacceptabelt.

Chr. Christensen (KrF):

Kristeligt folkeparti har tidligere været inde i drøftelser om dette lovforslag og også medvirket til en ændring af det tidligere udkast.

I bemærkningerne til lovforslaget om jobskabelse hedder det bl.a.:

»Lange ledighedsperioder nedsætter arbejdsevnen. Arbejdsferinger og uddannelse holdes ikke ved lige. Der sker en stadig indsnævring af de arbejdsopgaver, den ledige kan påtage sig.«

Jeg mener, det er en meget realistisk beskrivelse af den langtidslediges vilkår og en god begrundelse for, at der må sættes ekstraordinært ind fra samfundets side for at hjælpe dem, der er kommet i den situation.

Regeringens forslag til afhjælpning af langtidsarbejdsløsheden må derfor undersøges seriøst. Det samme er selvfølgelig tilfældet med de forslag, regeringen har fremsat til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Derfor kan vi helt tilslutte os bemærkningerne i lovforslaget, når det hedder:

»Den store ungdomsarbejdsløshed betyder, at mange vil forlade skolesystemet uden at opnå den selvtillid, som beskæftigelse giver, og uden at få mulighed for at tilpasse sig de normer, der gælder for at kunne begå sig på en arbejdsplads.«

Kristeligt folkeparti ser derfor positivt på foranstaltninger, der fører til, at først og fremmest ungdomsledigheden bliver afskaffet ved, at de unge enten får tilbud om arbejde eller får tilbud om at gå ind i en uddannelse.

Vi er enige med regeringen i, at udvidelsen af beskæftigelsen for at nå denne målsætning i videst muligt omfang skal ske i den private sektor, og vores stilling til forslaget vil bl. a. afhænge af, i hvor høj grad dette lykkes. Det er da muligt, at der ved samarbejde mellem private virksomheder og offentlige myndigheder kan skabes noget fornuftigt, men kan man igennem lovbestemmelserne om arbejds-